

Arrest

nr. 174 690 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtoun te zijn geboren in de wijk Camp Farm Hada gelegen in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar.

Volgens uw verklaringen werkte uw vader bij de geheime dienst in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Ongeveer vierenhalf jaar geleden is uw vader verdwenen. Omdat hij niet meer naar huis teruggekeerd is van zijn werk, menen u en uw familieleden dat uw vader ontvoerd werd door de taliban. Uw oudste broer N.(…) (O.V. (...)) werd aangevallen door de taliban en is om die reden naar België gekomen, waar hij asiel heeft aangevraagd. In hoofde van uw broer N.(…) werd een beslissing van

weigering van de subsidiaire bescherming en weigering van de vluchtelingenstatus genomen, omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf in Afghanistan. Ook zijn latere asielaanvragen werden afgewezen door de asielinstanties. Sinds de verdwijning van uw vader probeerde uw moeder rond te komen met het bakken van brood en het wassen van kleding voor andere mensen, maar omdat dit niet voldoende was om de huur te kunnen betalen, besloot uw moeder samen met de kinderen te verhuizen. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan bent u met uw moeder, broers en zussen verhuisd naar het dorp Aulya, gelegen in het district Surkhrod. In het dorp Aulya bent u met uw broer G.(...) gedurende de laatste twee maanden voor uw vertrek naar de madrassa geweest. Ongeveer na twee maanden kwamen de taliban naar de madrassa om u en uw broer te rekruteren voor de jihad. Bij thuiskomst liet u dit aan uw moeder weten, die jullie vervolgens verbood om nog naar de madrassa te gaan en jullie gedurende vijf dagen thuis verborgen hield. Daags na de oproep van de taliban in de madrassa om deel te nemen aan de jihad, kwamen de taliban voor de tweede keer langs in de madrassa en droegen de leraar van de madrassa op om langs de huizen van alle leerlingen te gaan. Toen de leraar van de madrassa bij uw moeder langskwam, antwoordde uw moeder dat jullie ziek waren en ze u en uw broer G.(...) zou sturen als jullie genezen waren. Na drie dagen zijn de taliban zelf nog naar uw woning gekomen om naar u en uw broer te informeren. De taliban zeiden tegen u uw moeder dat jullie ziekte een excuus was en dat zij jullie de volgende dag naar de madrassa moest brengen. Daarna gingen ze weg. Daarop werd uw moeder bang, ze verkocht een deel van jullie land en stuurde u en uw broer G.(...) naar Europa. U reisde met uw broer G.(...) en twee buurjongens vanuit Kabul per vliegtuig naar Iran. Via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Italië bent u samen met uw minderjarige broer G.(...) (O.V. (...)) aangekomen in België op 25 mei 2015, waar u daags nadien een asielaanvraag heeft ingediend. U vreest bij terugkeer ingelijfd of gedood te worden door de taliban. U verklaarde bij aankomst nog minderjarig te zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de werkkaart van uw vader ten tijde van president Najibullah en familiefoto's neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en ongeloofwaardig gebleken. Uw erg vage, incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen niet alleen aangaande uw directe vluchtaanleiding, doch ook aangaande tal van andere elementen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 3 juni 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 mei 1999 zou zijn geboren en dus maar zestien zou zijn bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststellingen, blijft u toch volhouden dat u 16 jaar bent (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit ten stelligste blijft volhouden, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts, moet er op gewezen worden dat u tegenstrijdige, incoherente, ongeloofwaardige, gebrekkige en vage verklaringen afgelegd heeft niet alleen wat betreft uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw vrees voor de taliban, die u en uw jongere broer G.(...) wilden rekruteren, doch ook aangaande het beroep en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Op die manier geeft u niet alleen geen duidelijk zicht op uw ingeroepen problemen, doch evenmin op uw profiel, uw (familiale) achtergrond en verblijfssituatie.

Ten eerste, kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor rekrutering onder dwang door de taliban. Echter, een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U dient deze in concreto toe te lichten. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u en uw broer G.(...) probeerden te rekruteren zijn weinig overtuigend en klemmen bovendien met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en dat directe dwang en verplichte rekrutering zoals door u beschreven, hoogstens uitzonderlijk gebeurt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er daarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen.

Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de taliban volgens uw verklaringen plots naar de madrassa zou komen om aan te kondigen dat alle jongens zich klaar moesten maken om de volgende dag mee te gaan met hen en dat de leraar dus effectief de volgende dag alle leerlingen thuis diende te gaan ophalen. Nog minder aannemelijk is uw verklaring dat de taliban na drie dagen naar uw moeder gingen met de mededeling dat jullie ziekte een excuus was en dat uw moeder jullie de volgende dag naar de madrassa moest sturen (CGVS, p. 13). Aangenomen kan worden dat indien de taliban u en uw broer werkelijk wilden rekruteren zij zich niet met dergelijke excuses van jullie geveinsde ziekte aan het lijntje zouden laten houden. Zelfs gesteld dat indien de taliban daadwerkelijk de moeite zouden doen om nog naar uw woning te komen om naar u en uw broer te informeren, zouden zij redelijkerwijs jullie eerder onmiddellijk meenemen dan jullie nog een dag en nacht de kans te geven om te ontkomen, te meer daar ze blijkbaar op de hoogte waren dat jullie ziekte een excuus was (CGVS, p. 13). Een dergelijke door u geschetste handelswijze van de taliban is niet in overeenstemming met de informatie van het CGVS en evenmin geloofwaardig.

Voorts, dient er in dit verband nog gewezen te worden op een opvallende incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op 9 september 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze rekrutering door de taliban van u en uw broer G.(...) negen maanden tot een jaar geleden, dus september-december 2015, plaatsvond, terwijl u op het CGVS verklaart dat deze rekrutering vijf dagen voor uw vertrek plaatsvond, dus ongeveer in april 2015 (CGVS, p. 8). U kon daar geen duidelijke uitleg voor bieden en bovendien dient te worden opgemerkt dat u het gehoorverslag van DVZ voor akkoord ondertekende. Verder, is het in dit verband hoogst opmerkelijk dat uw moeder ongeveer vierenhalf jaar na de verdwijning van uw vader, plots besloot dat jullie van de stad naar een dorp Auly, gelegen in het meer landelijke gebied in het district Surkhrod, in de gelijknamige provincie Nangarhar, zouden verhuizen (CGVS, p. 6). Dit terwijl het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in de dorpen in de meer landelijke gebieden in het district Surkhrod, meer precair is dan in de omgeving van de stad Jalalabad, waar de controle van de overheid sterker is. Bovendien kenden jullie de laatste vierenhalf jaar na de verdwijning van uw vader geen enkel probleem meer in Camp Farm Hada. Gezien u zelf verklaarde dat uw vader omwille van zijn werk voor de geheime dienst was meegenomen door de taliban en uw oudste broer werd aangevallen door de taliban, is de beslissing van uw moeder om van een relatief veilige locatie dichtbij de stad Jalalabad naar een meer onveilig gebied in Surkhrod te verhuizen hoogst onaannemelijk. Het is immers algemeen geweten dat de invloed van de taliban daar aanzienlijk groter is. Bijkomend klemt uw verklaring dat uw moeder u en uw broers en zussen zelfs in Camp Farm Hada niet meer naar school en nauwelijks naar buiten liet gaan uit veiligheidsoverwegingen, met uw bewering dat uw moeder u en uw broer G.(...) na jullie verhuis naar het dorp Aulya, plots wel naar de madrassa stuurde (CGVS, p. 7-8). Aanvullend, is het hoogst merkwaardig dat u verklaarde dat uw moeder en jullie om financiële overwegingen naar het dorp Aulya moesten verhuizen, namelijk het zou niet langer mogelijk zijn om de huishuur van 3000 'kaldar' te betalen in Camp Farm Hada (CGVS, p. 6). Doch nadat de taliban u en uw broer G.(...) wilden rekruteren, zou uw familie daarentegen wel 1 200 000 'kaldar' betaald hebben om u en uw broer naar Europa te sturen (CGVS, p. 15). Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen, maakt u uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw vrees te worden ingelijfd door de taliban, niet aannemelijk.

Ten tweede, dient gewezen te worden op het feit dat u door heen uw verklaringen geen zicht biedt op uw profiel, de beroepsactiviteiten en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Uw verklaringen aangaande bovenstaande elementen blijken overigens op essentiële punten niet overeen te stemmen met deze van uw broer N.(...). Zo legt u zelf een origineel van uw taskara neer, die een jaar geleden is uitgereikt in het district Surkhrod, u beweert dat uw vorige taskara is verbrand tijdens een brand in jullie woning. Opmerkelijk in dit verband is dat uw broer N.(...) ter staving van zijn asielaanvraag een origineel van uw taskara heeft neergelegd tijdens zijn gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag (CGVS N.(...), 27/06/2012). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd, beweert u dat dit niet mogelijk is, dat uw broer uw taskara niet in zijn bezit had (CGVS, p. 3). Wanneer u daarop gevraagd werd of u uw taskara heeft meegegeven aan uw broer, beweert u van niet en dat uw broer enkel foto's van u heeft getoond. U bevestigt wederom dat u uw taskara altijd bij u thuis heeft gehouden (CGVS, p. 3).

Voorts, beweert u dat u noch uw broer G.(...) naar school gingen, dat enkel uw broer N.(...) naar school ging (CGVS, p. 4). Uw broer N.(...) daarentegen verklaart dat u en uw broer G.(...) naar Fam Hada Lycee zijn geweest. Geconfronteerd met de verklaringen van N.(...) blijft u volhouden dat u en G.(...) niet naar school zijn geweest (CGVS, p. 4, 7). Betreffende uw vaders verdwijning en zijn werk voor de geheime dienst in Chaparhar, dient er op gewezen te worden dat u erg vage en oppervlakkige verklaringen hieromtrent heeft afgelegd. Aangaande de beroepsactiviteiten van uw vader beweert u dat hij voor de veiligheid werkte, hij zou meer bepaald 'director of intelligence' geweest zijn in district Chaparhar gedurende twee of drie jaar (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader nog op andere plaatsen

dan Chaparhar gestationeerd werd/gewerkt heeft, beweert u dat u een jong kind was, dat u enkel weet dat zijn laatste werk in Chaparhar was en dat hij nadien vermist is geraakt. U beweert niets te weten over vorige werkplaatsen (CGVS, p. 8). Toen dieper werd ingegaan op uw vader zijn beroep, bleek u hierover uiterst weinig te kunnen zeggen. U kan niet zeggen hoe uw vader is aangeworven bij de veiligheidsdienst, of hij al dan niet een opleiding heeft moeten volgen, u kent geen collega's van uw vader, noch zijn baas. U kan enkel zeggen dat hij voor het district werkte en verslaafden, drugssmokkelaars en criminelen opspoorde (CGVS, p. 11-12). Betreffende de omstandigheden van uw vaders verdwijning kan u enkel zeggen dat uw vader ongeveer vierenhalf jaar geleden niet meer naar huis gekomen is. Volgens u zou na uw vaders verdwijning niemand van zijn werk de familie nog gecontacteerd hebben. U beweert dat uw moeder iemand van uw vaders werk probeerde te bereiken, maar dat uw moeder opmerkelijk genoeg niemand heeft kunnen vinden. Uw moeder zou na de verdwijning van uw vader ook naar de dorpsouderen van Camp Farm Hada gegaan zijn, die op hun beurt naar de checkpost gegaan zijn vlakbij uw woning, maar er zou tot nu, meer dan vier jaar later, geen reactie gekomen zijn van hen. U baseert uw vermoeden dat de taliban verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw vader op het feit dat jullie geen andere vijand hadden (CGVS, p. 11-12). Bevreemdend is evenwel dat wanneer u gevraagd werd of uw vader voor zijn verdwijning problemen had met de taliban, u antwoordt dat u dat niet weet. Als vergoelijking hiervoor stelt u dat u zeer jong was en uw vader daar niets over gezegd zou hebben (CGVS, p. 12). Geïnformeerd of de taliban ooit naar uw woning zijn gekomen, antwoordt u ontkennend. U beweert dat uw vader zijn wagen in het verleden eens zou zijn aangevallen door de taliban, maar uw vader zou ongedeerd gebleven zijn en verder zou uw vader ook nooit verwond zijn door de taliban (CGVS, p. 12). Na de verdwijning van uw vader zou uw familie evenmin problemen gekend hebben met de taliban, noch met iemand anders in Camp Farm Hada (CGVS, p. 13). U verklaart dat u bang was, maar toen hier verder op werd ingegaan, geeft u toe dat de reden van de verhuis van uw familie naar dorp Aulya van financiële aard was (CGVS, p. 13). Voorts, dient er nog op een andere incoherentie tussen uw verklaringen en deze van uw broer N.(...) gewezen te worden. Uw broer N.(...) verklaarde namelijk dat toen jullie nog in Camp Farm Hada woonden, uw vader u, uw broers en zussen en moeder had opgedragen om uit veiligheidsredenen binnen te blijven. Uw oom, de broer van uw vader die als chauffeur bij uw vader werkte, zou iedere week de boodschappen hebben gebracht (CGVS N.(...) 27/06/12, p. 6). U daarentegen verklaarde dat uw vader en N.(...) de boodschappen deden toen zij nog thuis waren en dat u na de verdwijning van uw vader deze taak van hen heeft overgenomen. Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van N.(...) ontkende u dat de broer van uw vader boodschappen naar uw woning zou hebben gebracht. Volgens u zouden uw vader en zijn broers evenmin hebben samengewerkt. Eén oom zou elektricien geweest zijn, de andere oom zou wel voor hij landbouwer werd ook een tijdje als chauffeur gewerkt hebben, maar niet bij uw vader (gehoor CGVS, p. 7). Opmerkelijk is ook nog dat, toen u gevraagd werd naar uw broer N.(...), u zich duidelijk wil distantiëren van zijn verklaringen. U geeft te kennen dat u niets kan zeggen over zijn verklaringen en dat als hij correct was, hij zeker een positieve beslissing zou gekregen hebben en dat u niet verantwoordelijk bent voor zijn verklaringen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt geïnformeerd naar de reden waarom uw broer N.(...) is vertrokken uit Afghanistan, blijft u hierover erg oppervlakkig. U verklaart enkel dat u van uw moeder hoorde dat hij door de taliban is aangevallen en dat uw vader besloot dat hij naar het buitenland moest gaan, meer kan u over het vertrek van uw broer niet vertellen. U was naar eigen zeggen jong en u zou het niet meer weten (CGVS, p. 14). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat uw broer N.(...) in september 2011 uit Afghanistan is vertrokken, u zou op dat moment dan ongeveer 16 jaar oud geweest zijn volgens uw leeftijdsbepaling. U was dus al op een leeftijd waarop men zich van een en ander bewust is. Daar aangenomen kan worden dat u in de Afghaanse context, als achtergebleven oudste zoon van het gezin, waarvan de vader in een ander district werkte en kort nadien verdwenen is, geen geringe verantwoordelijkheid droeg, is het opmerkelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van de reden van uw vertrek van de oudste broer N.(...).

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet alleen uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw beweerdde problemen met de taliban in het district Surkhrod, doch evenmin de situatie/locatie waar(in) u, uw broer G.(...) en de andere familieleden zich bevonden op het moment dat jullie nog samenwoonden in Afghanistan, aannemelijk heeft gemaakt. U wil bewust geen duidelijk beeld scheppen over uw profiel, de beroepsactiviteiten en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Hetgeen er op wijst dat u de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden. De vaststelling dat u op over tal van essentiële elementen niet oprecht bent, brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw scholing en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban in Surkhrod en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in het algemeen is

aangetast, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de laatste vijf maanden in Surkhrod, zou hebben gewoond.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. U legde een taskara voor ter staving van uw identiteit, enkele familiefoto's en een identiteitsbewijs van uw vader ten tijde van president Najibullah. De taskara werd hierboven besproken. De voorgelegde familiefoto's beelden uw familieleden af, kunnen uw asielaanvraag dus evenmin in positieve zin wijzigen. Foto's kunnen eender wanneer en eender waar genomen zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt nog dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw broer N.(...) G.(...) (OV n° (...)), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij in oktober 2014 een vierde asielaanvraag heeft ingediend. Uit de procedurestukken aanwezig in zijn dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker voorafgaand aan onderhavige asielaanvraag enig ander asielverzoek heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties. De asielaanvraag naar aanleiding waarvan de *in casu* bestreden beslissing werd genomen blijkt bovendien te zijn ingediend op 26 mei 2015 (stuk 15, bijlage 26).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en ongeloofwaardig gebleken. Uw erg vage, incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen niet alleen aangaande uw directe vluchtaanleiding, doch ook aangaande tal van andere elementen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 3 juni 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 mei 1999 zou zijn geboren en dus maar zestien zou zijn bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststellingen, blijft u toch volhouden dat u 16 jaar bent (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit ten stelligste blijft volhouden, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts, moet er op gewezen worden dat u tegenstrijdige, incoherente, ongeloofwaardige, gebrekkige en vage verklaringen afgelegd heeft niet alleen wat betreft uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw vrees voor de taliban, die u en uw jongere broer G.(...) wilden rekruteren, doch ook aangaande het beroep en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Op die manier geeft u niet alleen geen duidelijk zicht op uw ingeroepen problemen, doch evenmin op uw profiel, uw (familiale) achtergrond en verblijfssituatie.

Ten eerste, kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor rekrutering onder dwang door de taliban. Echter, een algemene verwijzing naar rekrutering door de taliban volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U dient deze in concreto toe te lichten. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u en uw broer G.(...) probeerden te rekruteren zijn weinig overtuigend en klemmen bovendien met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en dat directe dwang en verplichte rekrutering zoals door u beschreven, hoogstens uitzonderlijk gebeurt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er daarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de taliban volgens uw verklaringen plots naar de madrassa zou komen om aan te kondigen dat alle jongens zich klaar moesten maken om de volgende dag mee te gaan met hen en dat de leraar dus effectief de volgende dag alle leerlingen thuis diende te gaan ophalen. Nog minder aannemelijk is uw verklaring dat de taliban na drie dagen naar uw moeder gingen met de mededeling dat jullie ziekte een excuus was en dat uw moeder jullie de volgende dag naar de madrassa moest sturen (CGVS, p. 13). Aangenomen kan worden dat indien de taliban u en uw broer werkelijk wilden rekruteren zij zich niet met dergelijke excuses van jullie geveinsde ziekte aan het lijntje zouden laten houden. Zelfs gesteld dat indien de taliban daadwerkelijk de moeite zouden doen om nog naar uw woning te komen om naar u en uw broer te informeren, zouden zij redelijkerwijs jullie eerder onmiddellijk meenemen dan jullie nog een dag en nacht de kans te geven om te ontkomen, te meer daar ze blijkbaar op de hoogte waren dat jullie ziekte een excuus was (CGVS, p. 13). Een dergelijke door u geschetste handelswijze van de taliban is niet in overeenstemming met de informatie van het CGVS en evenmin geloofwaardig.

Voorts, dient er in dit verband nog gewezen te worden op een opvallende incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op 9 september 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze rekrutering door de taliban van u en uw broer G.(...) negen maanden tot een jaar geleden, dus september-december 2014, plaatsvond, terwijl u op het CGVS verklaart dat deze rekrutering vijf dagen voor uw vertrek plaatsvond, dus ongeveer in april 2015 (CGVS, p. 8). U kon daar geen duidelijke uitleg voor bieden en bovendien dient te worden opgemerkt dat u het gehoorverslag van DVZ voor akkoord ondertekende. (...) Bijkomend klemt uw verklaring dat uw moeder u (...) nauwelijks naar buiten liet gaan uit veiligheidsoverwegingen met uw bewering dat uw moeder u (...) na jullie verhuis naar het dorp Aulya, plots wel naar de madrassa stuurde (CGVS, p. 7-8). Aanvullend, is het hoogst merkwaardig dat u verklaarde dat uw moeder en jullie om financiële overwegingen naar het dorp Aulya moesten verhuizen, namelijk het zou niet langer mogelijk zijn om de huishuur van [5]000 'kaldar' te betalen in Camp Farm Hada (CGVS, p. 6). Doch nadat de taliban u en uw broer G.(...) wilden rekruteren, zou uw familie daarentegen wel 1 200 000 'kaldar' betaald hebben om u en uw broer naar Europa te sturen (CGVS, p. 15). Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen, maakt u uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw vrees te worden ingelijfd door de taliban, niet aannemelijk.

Ten tweede, dient gewezen te worden op het feit dat u door heen uw verklaringen geen zicht biedt op uw profiel, de beroepsactiviteiten en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de

verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Uw verklaringen aangaande bovenstaande elementen blijken overigens op essentiële punten niet overeen te stemmen met deze van uw broer N.(...). Zo legt u zelf een origineel van uw taskara neer, die een jaar geleden is uitgereikt in het district Surkhrod, u beweert dat uw vorige taskara is verbrand tijdens een brand in jullie woning. Opmerkelijk in dit verband is dat uw broer N.(...) ter staving van zijn asielaanvraag een origineel van uw taskara heeft neergelegd tijdens zijn gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag (CGVS N.(...), 27/06/2012). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd, beweert u dat dit niet mogelijk is, dat uw broer uw taskara niet in zijn bezit had (CGVS, p. 3). Wanneer u daarop gevraagd werd of u uw taskara heeft meegegeven aan uw broer, beweert u van niet en dat uw broer enkel foto's van u heeft getoond. U bevestigt wederom dat u uw taskara altijd bij u thuis heeft gehouden (CGVS, p. 3).

Voorts, beweert u dat u noch uw broer G.(...) naar school gingen, dat enkel uw broer N.(...) naar school ging (CGVS, p. 4). Uw broer N.(...) daarentegen verklaart dat u en uw broer G.(...) naar Fam Hada Lycee zijn geweest. Geconfronteerd met de verklaringen van N.(...) blijft u volhouden dat u en G.(...) niet naar school zijn geweest (CGVS, p. 4, 7). Betreffende uw vaders verdwijning en zijn werk voor de geheime dienst in Chaparhar, dient er op gewezen te worden dat u erg vage en oppervlakkige verklaringen hieromtrent heeft afgelegd. Aangaande de beroepsactiviteiten van uw vader beweert u dat hij voor de veiligheid werkte, hij zou meer bepaald 'director of intelligence' geweest zijn in district Chaparhar gedurende twee of drie jaar (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader nog op andere plaatsen dan Chaparhar gestationeerd werd/gewerkt heeft, beweert u dat u een jong kind was, dat u enkel weet dat zijn laatste werk in Chaparhar was en dat hij nadien vermist is geraakt. U beweert niets te weten over vorige werkplaatsen (CGVS, p. 8). Toen dieper werd ingegaan op uw vader zijn beroep, bleek u hierover uiterst weinig te kunnen zeggen. U kan niet zeggen hoe uw vader is aangeworven bij de veiligheidsdienst, of hij al dan niet een opleiding heeft moeten volgen, u kent geen collega's van uw vader, noch zijn baas. U kan enkel zeggen dat hij voor het district werkte en verslaafden, drugssmokkelaars en criminelen opspoorde (CGVS, p. 11-12). Betreffende de omstandigheden van uw vaders verdwijning kan u enkel zeggen dat uw vader ongeveer vierenhalf jaar geleden niet meer naar huis gekomen is. Volgens u zou na uw vaders verdwijning niemand van zijn werk de familie nog gecontacteerd hebben. U beweert dat uw moeder iemand van uw vaders werk probeerde te bereiken, maar dat uw moeder opmerkelijk genoeg niemand heeft kunnen vinden. Uw moeder zou na de verdwijning van uw vader ook naar de dorpsouderen van Camp Farm Hada gegaan zijn, die op hun beurt naar de checkpost gegaan zijn vlakbij uw woning, maar er zou tot nu, meer dan vier jaar later, geen reactie gekomen zijn van hen. U baseert uw vermoeden dat de taliban verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw vader op het feit dat jullie geen andere vijand hadden (CGVS, p. 11-12). Bevreemdend is evenwel dat wanneer u gevraagd werd of uw vader voor zijn verdwijning problemen had met de taliban, u antwoordt dat u dat niet weet. Als vergoelijking hiervoor stelt u dat u zeer jong was en uw vader daar niets over gezegd zou hebben (CGVS, p. 12). Geïnformeerd of de taliban ooit naar uw woning zijn gekomen, antwoordt u ontkennend. U beweert dat uw vader zijn wagen in het verleden eens zou zijn aangevallen door de taliban, maar uw vader zou ongedeerd gebleven zijn en verder zou uw vader ook nooit verwond zijn door de taliban (CGVS, p. 12). Na de verdwijning van uw vader zou uw familie evenmin problemen gekend hebben met de taliban, noch met iemand anders in Camp Farm Hada (CGVS, p. 13). U verklaart dat u bang was, maar toen hier verder op werd ingegaan, geeft u toe dat de reden van de verhuis van uw familie naar dorp Aulya van financiële aard was (CGVS, p. 1[2]).

Voorts, dient er nog op een andere incoherentie tussen uw verklaringen en deze van uw broer N.(...) gewezen te worden. Uw broer N.(...) verklaarde namelijk dat toen jullie nog in Camp Farm Hada woonden, uw vader u, uw broers en zussen en moeder had opgedragen (...) binnen te blijven. Uw oom, de broer van uw vader die als chauffeur bij uw vader werkte, zou iedere week de boodschappen hebben gebracht (CGVS N.(...) 27/06/12, p. 6). U daarentegen verklaarde dat uw vader en N.(...) de boodschappen deden toen zij nog thuis waren en dat u na de verdwijning van uw vader deze taak van hen heeft overgenomen. Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van N.(...) ontkende u dat de broer van uw vader boodschappen naar uw woning zou hebben gebracht. Volgens u zouden uw vader en zijn broers evenmin hebben samengewerkt. Eén oom zou elektricien geweest zijn, de andere oom zou wel voor hij landbouwer werd ook een tijdje als chauffeur gewerkt hebben, maar niet bij uw vader (gehoor CGVS, p. 7). Opmerkelijk is ook nog dat, toen u gevraagd werd naar uw broer N.(...), u zich duidelijk wil distantiëren van zijn verklaringen. U geeft te kennen dat u niets kan zeggen over zijn verklaringen en dat als hij correct was, hij zeker een positieve beslissing zou gekregen hebben en dat u niet verantwoordelijk bent voor zijn verklaringen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt geïnformeerd naar de reden waarom uw broer N.(...) is vertrokken uit Afghanistan, blijft u hierover erg oppervlakkig. U

verklaart enkel dat u van uw moeder hoorde dat hij door de taliban is aangevallen en dat uw vader besloot dat hij naar het buitenland moest gaan, meer kan u over het vertrek van uw broer niet vertellen. U was naar eigen zeggen jong en u zou het niet meer weten (CGVS, p. 14). In dit verband kan er nog op gewezen worden dat uw broer N.(...) in september 2011 uit Afghanistan is vertrokken, u zou op dat moment dan ongeveer 16 jaar oud geweest zijn volgens uw leeftijdsbepaling. U was dus al op een leeftijd waarop men zich van een en ander bewust is. Daar aangenomen kan worden dat u in de Afghaanse context, als achtergebleven oudste zoon van het gezin, waarvan de vader in een ander district werkte en kort nadien verdwenen is, geen geringe verantwoordelijkheid droeg, is het opmerkelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van de reden van uw vertrek van de oudste broer N.(...).

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet alleen uw directe vluchtaanleiding, namelijk uw beweerde problemen met de taliban in het district Surkhrod, doch evenmin de situatie/locatie waar(in) u, uw broer G.(...) en de andere familieleden zich bevonden op het moment dat jullie nog samenwoonden in Afghanistan, aannemelijk heeft gemaakt. U wil bewust geen duidelijk beeld scheppen over uw profiel, de beroepsactiviteiten en de verdwijning van uw vader, uw (familiale) situatie na de verdwijning van uw vader, alsook wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw opleiding, uw verblijfssituatie in Camp Farm Hada en in het dorp Aulya. Hetgeen er op wijst dat u de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden. De vaststelling dat u op over tal van essentiële elementen niet oprecht bent, brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw scholing en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban in Surkhrod en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in het algemeen is aangetast, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de laatste vijf maanden in Surkhrod, zou hebben gewoond.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. U legde een taskara voor ter staving van uw identiteit, enkele familiefoto's en een identiteitsbewijs van uw vader ten tijde van president Najibullah. De taskara werd hierboven besproken. De voorgelegde familiefoto's beelden uw familieleden af, kunnen uw asielaanvraag dus evenmin in positieve zin wijzigen. Foto's kunnen eender wanneer en eender waar genomen zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt nog dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. (...)

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft aan dat hij vreest te worden gerekruteerd door de taliban. Hij betoogt dat de vrees voor vervolging bedoeld in artikel 1, A van de Conventie van Genève zowel een subjectief als een objectief element vereist. Ter staving van het subjectieve element verwijst verzoeker naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter staving van het objectieve element verwijst hij naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2016 over gedwongen rekruteringen. Verzoeker stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zouden zijn om zichzelf te beschermen. De Raad wijst verzoeker erop dat hij niet doet blijken van een subjectieve vrees voor vervolging waar hij eenvoudigweg verwijst naar de verklaringen die hij daaromtrent heeft afgelegd, in de mate dat de bestreden beslissing terdege motiveert waarom aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht en verzoeker, zoals uit het onderstaande blijkt, aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk doet. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom verzoekers relaas van de poging tot gedwongen rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is en evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde" van 17 februari 2014). Een algemene verwijzing naar richtlijnen van UNHCR – die verzoeker overigens niet bij zijn verzoekschrift voegt – kan niet volstaan om aan te tonen dat de door de verwerende partij gevoegde informatie over gedwongen rekruteringen door de taliban niet correct of actueel zou zijn, noch dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481;

RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker geeft aan dat hij van origine Pashtun is, maar laat na toe te lichten in welke zin dit gegeven relevant is voor de appreciatie van zijn asielmotieven. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, doet de vraag of hij al dan niet de bescherming kan inroepen van zijn land van herkomst hier niet ter zake.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de incoherentie in verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de voorgehouden rekrutering door de taliban, voert verzoeker aan dat volgens de procedureregids van UNHCR tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en dat de dossierbehandelaar de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Nog volgens UNHCR zou vluchtelingen het voordeel van de twijfel moeten worden gegund indien hun asielrelaas geloofwaardig is en dient bij het beoordelen van hun geloofwaardigheid rekening te worden gehouden met hun persoonlijkheid, met inbegrip van hun intellectuele vermogens, leeftijd en eventuele psychologische stoornissen. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel van laaggeschoolde, noch met het feit dat hij de zoon is van iemand die tegen de taliban vocht. De Raad wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen, behalve wat betreft het tijdstip waarop leden van de taliban zouden hebben geprobeerd hem en zijn broer te rekruteren, nog op tal van andere punten vaag, incoherent of ongeloofwaardig zijn gebleken. Nog daargelaten het gegeven dat de procedureregids van UNHCR, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van de Conventie van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat, blijkt niet dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoekers dossier bij het beoordelen van zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel van laaggeschoolde, laat hij na toe te lichten in welke zin zijn beperkte scholing een ander licht werpt op de door hem afgelegde verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier. Gelet op de bijzonder vage en oppervlakkige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd betreffende de beroepsactiviteiten van zijn vader en diens verdwijning, kan ook aan dit aspect van zijn asielrelaas geen geloof worden gehecht. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen, kan hij niet volhouden te voldoen aan de voorwaarden die door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet zijn vastgesteld met het oog op het genieten van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker beweert *in fine* van zijn verzoekschrift dat de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar § 39 van het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom hij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet heeft aangetoond, aangezien er op omstandige wijze uiteengezet werd waarom er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De paragraaf uit het arrest *Elgafaji* waarnaar verzoeker verwijst betreft de vraag welke mate van willekeurig geweld is vereist opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en heeft aldus geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, b) van die wet. Verzoekers argument mist feitelijke grondslag.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker zou de verwerende partij ten onrechte stellen dat hij over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt. Verzoeker haalt een persartikel aan met betrekking tot de zelfmoordaanslag die op 18 april 2015 plaatsvond aan een filiaal van de New Kabul Bank in Jalalabad. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van een Nederlandse rechtbank waarin door de rechter rekening zou worden gehouden met het bestaan van een voedselcrisis en algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. Verzoeker beroept zich op een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 om te stellen dat het percentage van algehele acute ondervoeding in Afghanistan achttien procent bedraagt. Hij citeert in dit verband eveneens uit een rapport van IRIN dat gegevens bevat aangaande de voedselvoorziening en -zekerheid in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat "*toepassing van de bestreden beslissing (...) voor ontheemding van verzoeker en zijn gezin (kan) zorgen*" en wijst erop dat ontheemden volgens voormeld rapport van IRIN in disproportionele mate worden blootgesteld aan voedselonzekerheid en ondervoeding. Verzoeker beroept zich verder op richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 om te stellen dat de omstandigheden die maken dat een vluchtalternatief als veilig kan worden beschouwd een duurzaam en niet onvoorspelbaar karakter moeten hebben. De veiligheidssituatie in Jalalabad is volgens verzoeker niet duurzaam te noemen nu de stad sinds 2006 afwisselend veilig en onveilig zou zijn verklaard door de Belgische asielinstanties. De toestand zou er

bovendien onvoorspelbaar zijn ten gevolg van de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014, welke analyse verzoeker ondersteunt met een verwijzing naar rapporten waarin uitspraken worden gedaan over potentiële veiligheidsrisico's na de terugtrekking van de westerse troepen. Verzoeker stelt dat de opmars van IS een ander probleem is dat men zorgvuldig dient te onderzoeken alvorens een intern vluchtalternatief in te roepen. Verzoeker betoogt tot slot dat het voorgestelde vluchtalternatief niet toegankelijk is voor hem.

De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld noch gesuggereerd dat verzoeker in de stad Jalalabad over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet zou beschikken. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is van de stad Jalalabad en gelet op het bovenstaande kan aan de door hem aldaar gesitueerde problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt de veiligheidssituatie in Jalalabad, zijnde verzoekers regio van herkomst, geanalyseerd ten einde vast te stellen of verzoeker aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In toepassing van voormeld artikel 48/4, § 2, c) kan de subsidiaire beschermingsstatus slechts worden toegekend in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van dit artikel. Verzoekers betoog aangaande de toegankelijkheid van Jalalabad en de problematiek van voedselschaarste en ondervoeding in Afghanistan is niet relevant voor wat betreft de hoger weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot Jalalabad in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat verzoeker voor zijn komst naar België te kampen had met ondervoeding of voedselschaarste in Jalalabad, laat staan dat dit voor hem een aanleiding zou zijn geweest om zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad, meer bepaald de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, onjuist of achterhaald is. De zelfmoordaanslag aan de New Kabul Bank waarnaar verzoeker verwijst blijkt te worden vermeld in voormelde COI Focus en werd als dusdanig meegenomen in de analyse. Wat IS betreft, blijkt uit diezelfde informatie dat deze organisatie een openlijk militaire en politieke aanwezigheid heeft in het zuiden van de provincie Nangarhar, alwaar haar leden een intense strijd voeren met de taliban en de ANSF. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat IS een directe en imminente bedreiging vormt voor Jalalabad, de hoofdplaats van Nangarhar. Verzoeker brengt evenmin informatie aan die hiervoor aanwijzingen bevat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikelen 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF